

Yasin YUNAK
Hüyük Kaymakamı

Başkasının Hikayesi

Gözlerini açtı. Kaçtı saat? Neydi bu ses? Tavandaki ayrıntılar, modası geçmiş avize, ustanın baştan savma yaptığı alçıdaki hatalar fark edilmiyordu. Demek ki daha tan yeri ağarmamıştı. Oğlan mı ağlıyordu yine? Gurbet elde, Paris'teki zorlu doğumundan beri uykusu bir türlü düzene girmemiş, her gece birkaç kere babasını

yatağından kaldırmayı adet haline getirmişti. Yoksa kendi kendine çalılan davlumbazın sesi miydi bu? Hayır, bir şeyler titriyordu. Anlamıştı. Her akşam ışıklar örtülüp gözleri kapanırken hissettiği tedirginliğin gürültüsüydü.

Mesleğe başlayıp vekalet yaptığı o yüksek ve ormanlık ilçeden kalmıştı bu ona. Bir yerlerde yangın çıkar,

ayazlı havada kaza olur ya da su kıyısında bir kurt kuzuyu kapar da telefonu her an çalabilir diye olanca hafifliğiyle tavşan uykusuna yatar-
dı. Düşündü. Neden ölüm ve ateş beklemez de bir bebeğin müjdesi sabaha ertelenirdi? Tanımişti şimdi. Aklında onlarca ihtimalle zaten örtünmediği yorganı sıyırdı. Çocukken de böyleydi.

Annesi ne yapsa açılır üzerinde ağırlık sevmezdi. Şimdi göbek bağlamış olsa da eski sporcu günlerinden kalma bir çeviklikle yatağından sıçradı. Ayaklarının altındaki soğuk parkeyi hissetti. El yordamıyla beş numara miyop, her tarafında oğlunun parmak izleri olan gözlüklerini bulup taktı. Telefonunu bıraktığı yeri hatırlamaya çalıştı. Kitaplıktaydı.

Odadan çıkarken hiçbir şeyden haberi olmadan huzurla uyuyan karısına baktı. Burasının havası ona yaramamıştı. Gün aşırı migren atakları geliyordu artık. Bir de babanelerin işlerine merak sarmıştı. Şilinklerce buğdaydan bulgur yapıyor kilolarca tarhana kurutuyordu. Çoğu da etrafındaki apartmanda yaşamaya mahkum olmuş insanlar içindi.

Huzursuzlukla, kaçınılmaz olan o görüşmeyi yapmak için telefonu eline aldı. Karşıdan heyecan, stres ve üzüntüye karışmış jandarma komutanı astsubayın sesi geliyordu. Şehidimiz var demişti. Bu haber çoktan uyanmış zihnine bomba gibi düştü. İşte yine ölüm açmıştı telefonu. Çok kere uyandırılmıştı böyle, ama bu seferki farklıydı, ilkti. Ya komutan? O alışık mıydı? Böyle çok haber iletmiş miydi? Daha kötüsü, hiç kollarında can emanetini teslim eden delikanlılar olmuş muydu? Olsa da alışmadığı boğazındaki düğümden belliydi. Konuşma çoktan bitmişti. Neden sonra ayrıntıları hatırlayabildi.

Bir dağ başında pusuya düşürülmüşler, takımının çoğu şehit kalanlar gazi olmuştu. Çanakkale’de Sonsuzluğun Sahibine kavuşmuş Boyabatlı Ömeroğlu Mustafa’nın mısraları dolandı diline. Nefer şehit ordu gazi olacak demişti. Bugün, bu gece vatan birçok evladından daha razı olmuş muydu? Bir de yangın çıkmış demişti astsubay. İşte yine ateş, bekleyememişti. Zihni allak bulak, nereye gittiğini bilmeden ve bir yere gitmek istemeden yürüdü. Salonda pencere kenarına oturmuştu. Dışarıyı izliyordu. Karanlık dağılıyordu ama izlemekten çok keyif aldığı bu dakikalar bugün ona eskisi gibi gelmiyordu. Güneş bile doğmak istemiyordu sanki. Şimdi ne yapacaktı? Bir sürü sivil-askeri erkan gelecek, hiç tecrübe etmediği şeylere dikkat kesilmesi gerekecekti. Kendisi için birileri toprağa sarılmışken böyle düşüncelere daldığı için kendinden utandı. Başını loş odaya çevirdi. Karısının hiç sevmediği, oturması alabildiğine zor, fıstık yeşili divana kayd gözü. Eşi haklıydı. Bunların da icabına bakması gerekirdi. Ya o delikanlı? Ot bitmez dağlarda bir an olsun terini silip dinlenmek için bunun gibi düzgün taşlar bulabilmiş miydi? Kalorifer borularının inadına kendilerine gösterdikleri duvarlara bakındı. Kim bilir kaç sene önce alınmış tabloları gördü. Altlarındaki imzaları okumaya çalıştı. Tanıyamadığı bu ressamı

anan, her yıl törenler düzenleyenler var mıydı? Onların da değişme vakti gelmişti. Ya kendisi? Onu kim hatırlayacaktı emri hak vaki olduktan sonra? Megafonlardan sabah ezanı ovaya yayılmaya başlamıştı şimdi. Hayatının en güzel yıllarında şehrin en kan ter saatlerinde Şehzade Camiinden ikindi, memurların evlerine koştukları vakitte, başkentte Kızılay’ı seyreterek Kocatepe’de akşam ezanlarını dinlemeyi çok severdi. Şimdi kulağına çalınan, müezzinin daha açılmamış sesindeki bu çağrı da hoşuna gitmemişti. Oğlunu hatırladı. Üzerinde bütün bu düşüncelerin ağırlığıyla yavaşça kalkabilirdi. Koridordan oğlunun odasına doğru ilerlerken odaları bu denli ufak, hiçbir işe yaramayan koridoru bu kadar geniş tutan ‘tipsiz’ tip projenin mimarına bir kere daha sövdü içinden. Sonra sinirle gülümsedi. Bu sabah her şey ona batıyordu. Odanın kapısını aklında bir serseri kurşunun yol açabileceği ihtimallerle açtı. Oğlunun yatağın kenarından ayağı sarkar halde uyur halini seyretti. Daha çok küçüktü. İnşallah şehidin oğlu yoktur diye geçirdi içinden. Çok zor olurdu ufaklık için. Ama pişman oldu. Hayattan bu kadarcık olsun görememiş bir insan dünyadan neden gitmek zorunda kalmalıydı? Kapıyı usulca kapatıp yatağına dönmeye karar verdi. Bütün umudu beynini rahatlatacak bir uykudaydı.